

elmæssigt, vil jeg så have lov til at sige dette, at støtter man indsatsen, må man altså bakke op om det danske forsvar herunder også på mand-skabs- og udgiftssiden, således at vores indsats dér og andre steder, hvor internationale organer har kaldt på os, ikke kommer til at bringe den danske forsvarsstyrke til nærforsvaret ned under acceptable mål.

NATO's generalsekretær udtalte i går utilfredshed med NATO's rolle i det tidligere Jugoslavien. Hvis jeg forstår de meldinger, jeg hidtil har kunnet få om det, ret, har han talt om, at det er utilfredsstillende for NATO at stå som en slags underentreprenør for FN.

Jeg synes, han ramte et ømt punkt og et vigtigt punkt, for vi har flere gange set, at selv få timers forsinkelse, når den lokale kommando skulle via New York og have godkendelse af sit ønske om en indsats, kan falde ganske kostbart ud. Jeg opfordrer regeringen til at medvirke til, at NATO, når den nu har påtaget sig den rolle på FN's vegne, så også står ved ansvaret – altså med dispositionsretten for indsatsens art i enhver situation af de mange hurtigtgskiftende omstændigheder, der foreligger.

Udenrigsministeren omtalte den danske regerings holdning til en eventuel ophævelse af våbenembargoen, og jeg forstår da udmærket det, som mange andre også har sagt, at kommer der flere våben, kommer der altså flere skud af disse våben, og så bliver der flere drab og flere lidelser og flere sårede. Udenrigsministeren siger ordret, at en militær styrkelse af den ene side i konflikten næppe heller vil føre til en varig fred.

Jeg kan godt forstå, at man kan sige sådan, når man er lidt på afstand. Men hvis man nu hører til dem, der med rette kan anses for at være den overfaldne part – og jeg skal her bakke op om, hvad hr. Gert Petersen i sin historiske udredning sagde om, at det i hvert fald i begyndelsen var Serbien, der var aggressoren – og er man de facto en del af den overfaldne part, så virker embargoen naturligvis meget uretfærdig og meget stærkere og altså i disfavør af den overfaldne, end den forekommer angriberen.

Jeg skal bare minde om – for nu også et øjeblik at tale historisk – at hvis den frie verden i 1930'erne havde sørget for, at den overfaldne part i Spanien og i det daværende Abessinien var blevet styrket, så kunne mange ulykker, folkedrab etc. formentlig være undgået. Verdenshistorien var i hvert fald blevet en anden.

For at komme lidt længere up to date skal jeg erindre om ikke Ruslands, men russiske vasal-

staters store våbenhjælp til Israel i krigen i 1948-49, da ca. 15 arabiske stater overfaldt det dengang helt nye Israel, og fra samme område af verden kender vi en fortsættelse, Yom Kippur-krigen i 1973, hvor USA sendte våbenhjælp til den overfaldne, og det må være med mangel på forståelse, at de, som er de hårdest ramte, får at vide, at vi kan altså desværre ikke hjælpe jer med våben, så I kan komme ajour, for så kommer der jo bare til at flyde mere blod. Så rigtigt det er, er jeg ikke sikker på, at det er retfærdigt.

Må jeg så til slut citere fra dagens udgave af dagbladet B.T.? Avisen bringer fra Zagreb et interview med Bosniens regeringschef, Silajdzic, og han spørger: »Ved du, hvordan man bliver inviteret til Genève?« Han giver selv svaret: »Dræb én, og du ender i den elektriske stol. Dræb 20, og de spærmer dig inde på en institution og smider nøglen væk. Dræb 200.000, og de inviterer dig til Genève.«

Det er en bitter udtalelse om, hvordan disse mennesker føler situationen. Senere hen i det dystre interview spørger samme regeringsleder: »Hvor er verdens deadline henne?« Ja, jeg kender den ikke, og vel næppe nogen her eller andre steder kender den, men jeg har stærkt på fornemmelsen, at den ligger langt, langt borte.

Ak ja.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for, hvad jeg finder har været en god og en ordentlig meningsudveksling. Jeg kan konstatere, at en lang række af ordførerindlæggene jo afslører, at der her i salen er en betydelig enighed om hovedlinjerne i den politik, der har været ført af den tidligere regering og føres af den nuværende.

Jeg vil gerne takke fru Helle Degn, hr. Knud Enggaard, hr. Per Stig Møller, hr. Jørgen Estrup, hr. Gert Petersen og hr. Arne Melchior for stort set tilslutning til de synspunkter, der er lagt frem her i dag. Det gør det jo også enkelt for mig at svare.

Til hr. Knud Enggaard vil jeg gerne sige, at jeg er enig i, at et krav om, at UNPROFOR's mandat i Kroatien skal ophøre, vil stille ikke alene de danske styrker, men FN i det tidligere Jugoslavien i en ny og langt værre situation. Mulighederne for at begrænse konflikten vil blive stærkt forringet.

Der er efter min mening ingen tvivl om, at det fra kroatisk side har været alvorligt ment, at FN-styrkernes tilstedeværelse nu måtte ophøre, fordi den ud fra et kroatisk synspunkt på en farlig måde cementerede status quo.